17. శాపగ్రస్థులు

సెలవల్లో స్నేహితుణ్ని చూసేందుకు వెళ్ళాను. ఆ పట్టణంలోని అనేకుల్తో నాకు పరిచయమైంది. ఎన్నో ప్రదేశాల్ని వాడు నాకు చూపాడు.

"మనం అన్నీ చూశాం.... మరొక్కటి మాత్రమే చూడాలి. దాంతో చూడాల్సినవన్నీ పూర్తవుతవే అనే భయం మాత్రం వుంది!" అన్నాడు వాడు.

వాడి ఓపికకు నాకు నిజంగా ఆశ్చర్యం కలిగింది. కాని వాడి ఉత్సాహాన్ని పాడుచేయకుండా, నేను ఓపికతోనే వాణ్ని అనుసరించాను.

"ఆ శాపగ్రస్థను నువ్వు తప్పక చూడాలి!" అన్నాడు మళ్ళీ.

ఏదో మానవత్వానికి సంబంధించిన విషయాన్ని గూర్చి తెలుసుకునేందుకు నాలో కొత్తరకం కుతూహలం చెలరేగింది. అన్నాను : "ఎవరూ? శాపగ్రస్థ అంటావేమిటి?"

"ఆమె పరమ అసహ్యకరమైన జీవి. ఇక్కడ అందరూ 'ఆడదెయ్యం' అంటారామెను. ఆమె సంతాన మంతా – ఎంతో అసహ్యకరంగానూ, భయంకరంగానూ, చూస్తే రక్షరేకు కట్టించుకోవాలేమో ననిపించేట్టుగా వుంటారు. ఐతే యీరకం పిల్లలకు ఆమె తల్లి ఐనందుకు ఆమెమీద జాలి చూపాల్సిన అవసరం లేదు. ఎందుకనంటే ప్రజల వినోదం కోసం ప్రదర్శనాల్ని ఇస్తూ దేశమంతటా తిరిగే ప్రదర్శన నిర్వాహకులు, కొంతమంది మనుషులు అంగవైకల్యాన్ని మాత్రం ప్రదర్శించి, ప్రేక్షకుల్ని నవ్వించి, ఆ అంగవైకల్యం తమకు లేనందుకు గర్వపడేట్టుచేసి డబ్బు చేసుకొంటారు. అదే పద్ధతిలో ఆమెకూడా డబ్బు చేసుకో గలుగుతోంది!"

"అడివిజాతి మనిషల్లేవుందే!...లేక ఆ పిల్లల్ని ఇంకోవిధంగా ఉపయోగించుకోలేనంత బీదదేమో?"

"అది కాదురా అబ్బీ! ఇదంతా తెలిసే, చాలా పట్టుదలతో కేవలం డబ్బు సంపాయించేందుకని ఆ పిల్లల్ని కంటుందంటే నువ్వు నమ్మవు. నేను ఎగతాళికి చెప్పటంలేదు. ఆమె యీ అంగ వైకల్యుల్ని కనటాన్ని వినోద ప్రదర్శనాల మేనేజర్లు ఎంతైనా అభినందిస్తారు. ఆమెకు ఎంతో డబ్బిచ్చి యీ సత్కార్యానికి మహారాజ పోషకులుగా కూడా వుంటారు."

"చాలా భయంకరంగా వుందే!" అన్నాను.

"యీసంగతి అందరికీ తెలిసిందే...ఐతే చాలా కొద్దిమందే దీన్ని గూర్చి ఆలోచిస్తారు. విషయాన్ని వున్నది వున్నట్టుగా చూడటం కూడా అరుదే! ఆమె పదకొండుమంది పిల్లల్ని కన్నది. ఆమె ప్రస్తుత స్థితిలో భాగ్యవంతురాలనే చెప్పవలసి వుంటుంది. యీ రకం మనుషులు బాగా డబ్బు చేసుకుంటారు...నువ్వే చూద్దువు కాని...మనం వెళ్ళేదారిలోనేలే!"

నడక ప్రారంభిస్తూ అన్నాను: "చెప్పు! వినాలని నా కెంతో కుతూహలంగా వుంది. ఆమె చిన్నతనమంతా విచిత్ర సంఘటనలతోనూ, అసాధారణమైన పరిసరాల్లో పెరగటంలోనూ గడిచివుండాలి."

ఇద్దరమూ నడక సాగించాం.

* * *

ఆమె ఇల్లు చిన్నదైనా ఎంతో పరిశుభ్రంగా వుంది. ఇంటిముందున్న పూలతోట ఎంతో ఆకర్షణీయంగా వుంది. రోడ్డుమీదికే ఉండటంవల్ల ఆ ఇంటికి ఒక ప్రత్యేకత వున్నదని చూడగానే తోస్తుంది.

దాసీది మమ్మ్మి లోన కూర్చోబెట్టి, తన యజమానురాల్ని పంపేందుకు వెళ్ళింది.

ఆమె...వయస్సు నలభై ఏళ్ళుంటవి. పొడుగ్గా, బలంగానే వుంది గాని ఆమెలో సౌకుమార్యత చాలా తక్కువని తోస్తుంది. ఆరోగ్యంగానే వుంది. కాని ఆమెనుచూస్తే సగం మానవ లక్షణాలూ, సగం జంతులక్షణాలూ వున్నట్లు తోస్తుంది. ఆ వూళ్ళో తనంటే ఎంతో జుగుప్స, అసహ్యం ప్రజల్లో వుందని ఆమెకు తెలుసనుకుంటాను. అందుకనే ఆమె మమ్ము ఒకరకం గౌరవంతోనూ, ఒకరకం నిర్లక్ష్యంతోనూ చూసింది.

హఠాత్తుగా, "మీకేం కావాలి?" అందామె.

నా స్నేహితుడుకూడా యీ ప్రశ్నకు ఇదివరకే జవాబు సిద్ధంగా వుంచుకున్నట్టు వెంటనే అన్నాడు : "నీ చివరి బిడ్డ చాలా సాధారణంగా – ఇతర బిడ్డలవలెగాక,

అంగవైకల్యమేమీ లేకుండా వున్నాడని విన్నాను. అది నిజమేనా? తెలుసుకోవాలని వొచ్చాను."

ఇంతవరకూ నేను జీవితంలో ఎరగని ఒక చూపును ఆమె ప్రసరించింది. ఆమెలో కొద్దిగా కనిపించిన గౌరవం మాయమైంది. వొళ్ళు తెలియని కోపం ఆమె శరీరాన్ని కమ్ముకొని, దురాశా, బానిసత్వం మొదలైనవి స్పష్టంగా బైటపడినవి.

"లేదు...మిగతావాళ్ళకన్న వాడు మరీ అందవిహీనంగా వున్నాడు. నేను చాలా దురదృష్టవంతురాల్ని! నా బిడ్డలందరూ వికృతాకారులే! నిరాధారమైన నాలాటి స్త్రీకి యీ వికలాంగుల్నీ, వికృతరూపుల్నీ ఇవ్వటం భగవంతుడికి న్యాయమంటారా?" అందామె పదునైన కంఠధ్వనితో.

ఆమె మాటలధోరణి – ఏదో పెద్దనేరాన్ని చేసి, కేవలం దాన్ని కప్పిపుచ్చేందుకు ధర్మపన్నాలు ఏకరువుపెట్టే నేరస్తురాలివలె తోచింది. తోడేలల్లే మీదపడి కరిచేట్టుగా మాట్లాడుతుందనుకున్నానుకాని, ఏదో మా సానుభూతిని సంపాయించేందుకల్లే, తన నేరానికి భయపడి, బలవంతాన తగ్గి మాట్లాడింది.

"నీ బిడ్డను చూడాలని వుంది" అన్నాడు అతను.

క్రమంగా ఆమెముఖం ఎర్రబడ్డది. కాస్త ఆగి "అందువల్ల ఏం ప్రయోజనం?" అని ముఖం పైకెత్తి, నిప్పులు కురిసే చూపులతో మా మొహాల్లోకి చూసింది.

"మేం చూడటం నీకెందుకు ఇష్టంలేదు? నీ బిడ్డల్ని ఇదివరకు చాలామందికి చూపావు...ఆ సంగతి నీకు తెలుసుకదా!" అన్నాడు అతను, చాలా ధైర్యంతో.

ఆమె దెబ్బతిన్నట్టుగా కుంచించుకుపోయింది. ఆమె కోపంతో వొణికిపోతూ – "ఐతే మీరిక్కడికి వొచ్చింది ఇందుకన్నమాట! నన్ను అవమాన పరిచేందుకు! మీరు వాణ్ని చూసేందుకు వీల్లేదు. తిరిగి వొచ్చినదారినే వెళ్ళండి" అని రెండు చేతుల్నీ నడుంమీద బిగించి ఆమె మా వైపు రాసాగింది.

పెద్దగా, తీక్షణంగావున్న ఆమె గొంతుకు జవాబుగా కాబోలు – అవతలి గదిలోనుంచి చిన్న మూలుగు, ఆ తరువాత ఎంతో బాధాకరమైన ఏడుపు వినబడింది. దానికి మేమిద్దరమూకూడా వొణికిపోయాం.

"జాగర్త! శాపగ్రస్థురాలివి! కల్మషాత్మతో యీపని నీవు చేయలేవు. ఒకనాటికైనా అది నీ దురదృష్ట దేవతేనని గ్రహిస్తావు!" అన్నాడు అతను.

యీ మాటలకు ఆమె కోపం మరింత హెచ్చింది. చేతులు ముడిచి గాలిలోకి విసురుతూ అంది : "పోండి...ఇద్దరూ పోండి...నాకు దురదృష్టం వొస్తుందా? మీ తరంకాదు... నాకన్నా మీరంతా అదృష్టవంతులాయేం?..."

యీ సమయంలో మేమెలాగో దూసుకొని బైటపడక పోయినట్టయితే, ఆమె మామీద దూకేదే!

రోడ్డుమీదికి వొచ్చాక "ఆమెను గూర్చి నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" అన్నాడు అతను.

నుదురు తుడుచుకుంటూ జవాబిచ్చాను.

"ఇలాటి ప్రదేశాలు ఇంకా లేవనుకుంటాను. కుతూహలమంతా తీరేందుకు ఇదొక్కటే చాలు...ఆమె కథ చెప్పటం మరిచిపొయ్యావ్."

"లేదు...చెప్తాను."

అతను చెప్ప నారంభించాడు :

❋ ❋ ❋

"పూర్వం ఆమె పొలంలో పనిచేసే కూలీదిగా వుండేది. దారుఢ్యంగానూ, ఎంతో కష్టించి పనిచేసేదిగానూ, మితవ్యయగానూ జీవితాన్ని గడిపేది. ఆమె జీవితానికి రెండే రెండు లోపాలు ఉండేవి; అవి – ఒకటి ఆమెకు ఒక ప్రియుడు లేకపోవటం; రెండు : కనీసం, తనకు ప్రియుడు కావాలనే వాంఛ ఆమెకు లేకుండటం.

కాని ఒక సాయింత్రాన ఆమె తన శీలపు శిఖరాన్నుంచి కిందపడింది. కోతల సమయం – అన్ని వైపులా గాలి బిగిసిపోయింది. ఒక పక్క ఆకాశమంతా మేఘావృతమై వుంది. ఉరుములూ మెరుపులూ ప్రారంభమైనవి. వాతావరణమంతా ఎంతో వేడిని విడుదల చేయసాగింది. శరీరంలోని మూల మూలలా దాగివున్న చెమటంతా వెనువెంటనే బైటికి రాసాగింది. ఆ వాతావరణంలోనే ఆమె తన కన్యాత్వాన్ని కోల్పోయింది.

త్వరలోనే తాను గర్భవతి అని ఆమె తెలుసుకుంది. ఆమె సిగ్గుతో, భయంతో కుంగిపోయింది. చివరకు తన యీ అవస్థ బైటపడకుండా దాచేసేందుకే నిర్ణయించుకుంది. ఆమె బీదత్వంలో, అమాయకత్వంలో ఆమెకు ఒకే ఒక్క ఉపాయం తోచింది. పెరిగే గర్భం పైకి పొక్కకుండా వుండేందుకుగాను, దాన్ని గట్టిగా బిగించి కట్టెయ్యటం – అదెంతో బాధగానే వుండేది. ఏమైనా ఆమె ఆ బాధకు సిద్ధమైందనే చెప్పాలి. దీనిగ్గాను ఆమె చాలా గట్టిగా వుండే ఒక బెల్టును తయారుచేసుకుంది. దానిపనల్లా గర్భాన్ని బలవంతాన తొక్కిపట్టటమే!

గర్భం పెరిగేకొద్దీ ఆమె బెల్టును మరింత బిగించి కట్టసాగింది. ఆమె బాధతో గిలగిలా తన్నుకునేది. ఐనప్పటికీ ధైర్యంతో దాన్ని ఎదుర్కొంది. తనస్థితి ఇతరులకు తెలియకుండా వుండేందుకు, ఎప్పుడూ చిరునవ్వుతో, ఇంకా కష్టించి పనిచేసేందుకు

సిద్ధంగా వుండేది. ఇన్ని జాగర్తలు తీసుకోవటంవల్ల ఆమెను ఎవ్వరూ అనుమానించ లేదు.

యీ విధంగా ఆమె కనిపెట్టిన క్రూరమైన ఆ ఆయుధం ద్వారా, తన గర్భస్థ శిశువును వికార స్వరూపుడుగా తయారుచేసింది. దాని ఫలితం ఏమిటో నాకు తెలియదు. పుట్టిన బిడ్డనుకూడా నేను వర్ణించి, నీకు అర్థమయేట్టు చేయలేను. వైద్యశాస్త్రజ్ఞులు పరిశోధించి 'మానవ రాక్షస శిశువులు' – అన్నారు. వినోద ప్రదర్శనాల్లో హాస్యగాళ్ళ వికృత రూపాలూ, మొదలైనవి చూసివున్న నీకు, ఆమె బిడ్డ ఎలావుండేవాడో వూహించు కోవటం కొంత తేలిక! ఆమె బిడ్డ – అబ్బ! – తలుచుకుంటేనే వొళ్ళు గగురుపుడుతుంది!

వసంత ఋతువు ప్రవేశంలో, పొలాల్లో పనిచేస్తూండగా ఆమెకు పురుడు వొచ్చింది. పొలాల్లో పనిచేసే ఇతరులంతా ఆమె సహాయానికి వొచ్చారు. ఆమె కన్నబిడ్డనుచూసి భయపడి ఒకరొక్కరే పొలాలకు అడ్డంపడి పరుగెత్తారంటే నమ్ము!

ఆమె యీ లోకంలోకి ఒక భయంకర మానవుణ్ని కొని వొచ్చిందనేమాట దేశమంతటా పాకిపోయింది. అదేదో గొప్ప విచిత్ర మన్నట్టు ప్రజలే ఆ వార్తను పాకించేశారు. అందుకనే ఆ నాటినుంచే ఆమెను 'ఆడదెయ్యం' అని పిలవసాగారు.

ఆమె పనిలోనుంచి తొలగించబడింది. ఆమె లోకుల చందాలమీదా, ఆడదాని ఏకైక ఆయుధాన్ని జీవనాధారంగా ఉపయోగించీ బతకసాగింది. చూపులకు ఆమె బాగానే వుంటుంది. యీ మొగాళ్ళందరూ పవిత్రులు కాదుగా : కనుకనే ఆమె బ్రతుకు అనుకున్నంత అధ్వాన్నం కాలేదు.

ఆమె జుగుప్సతోనే, అసహ్యంతోనే ఆ పిల్లవాణ్ని పెంచింది. యీ ప్రభుత్వ చట్టాలే అడ్డంరానట్టయితే ఆమె తన ఆ రాక్షసరూపుణ్ని పుట్టిన క్షణాన్నే చంపిపారేసేది! ఆ సంగతి ఆమె అనేకసార్లు బహిరంగంగా అనేకమంది దగ్గర అంది.

ఇక్కడికి దగ్గర్లో వినోద ప్రదర్శనాల్ని ఇచ్చేందుకని వొచ్చిన ఒక సర్కస్ తాలూకు మేనేజర్ – మెలికలు తిరిగి, అతి అసహ్యకరంగావున్న ఆమె కొడుకునుగూర్చి విన్నాడు. ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళి, ఆ బిడ్డనుచూసి, తన కాబిడ్డను ఇచ్చేసినట్టయితే, ఐదువందల ఫ్రాంకులు ఇస్తానన్నాడు.

అసలు మొదట్లో ఆ బిడ్డను చూపేందుకు ఆమె సిగ్గుపడ్డది : కాని తాను అసహ్యించుకునే ఆ బిడ్డద్వారా కొంతడబ్బు ముట్టుతుందని గ్రహించగానే అన్నిటికీ ఆమె ఒప్పుకుంది. తనకు ఆ బిడ్డ జీవితాంతం వరకూ వొదిలిపోవటమే గాక, డబ్బుకూడా బాగా వొచ్చినందుకు ఆమె ఆనందించింది. ఆ బేరాన్ని వెంటనే ఖాయం చేసుకొని, బిడ్డను అమ్మేసింది.

తాను అనుకున్న దురదృష్టం, రంగు మార్చుకొని అదృష్టంగా మారటంతో ఆమె బుర్ర తిరిగిపోయింది. ఆ క్షణంనుంచే - మొదటి బిడ్డను పోలిన రెండో బిడ్డను కనాలనే వాంఛ ఆమెలో అతి తీవ్రంగా పనిచేయసాగింది.... యీ సారి పుట్టబొయ్యే బిడ్డను ఇంకా ఎక్కువ ధరకు అమ్మెయ్యాలని, ఒక్కసారిగా డబ్బు గుంజుకోకుండా ఏడాదికి నాలుగు వందల ఫ్రాంకుల చొప్పున తీసుకుంటూ వుండాలని నిశ్చయించుకుంది. రూపవతిఐన యువతి ఆకర్షణీయమైన, విలువైన దుస్తుల్ని ధరించి వ్యభిచారపు విలువను, పెంచి, విలాస పురుషులనుంచి ఎక్కువ డబ్బు గుంజేందుకు ఎలా ప్రయత్నిస్తుందో - అదేవిధంగా యీ తల్లి - తన సంతానంలో ఏర్పడే వికృత, వికలాంగుల మీద ఎక్కువ డబ్బు గుంజుకునే అవకాశం వున్నదనే సత్యాన్ని అమలుజరిపేందుకు ప్రయత్నించింది. సౌందర్యానికి యీ లోకంలో ఎంత విలువుందో వికృతానికి కూడా అంతే విలువ వుందేమో?

ఆమె యీ ప్రయత్నంలో విజయాన్ని సాధించగలిగింది. తనకు కలిగే బిడ్డల్లో వివిధ వికృతాల్ని సృష్టించేందుకని, ఆమె తన పటకాను రకరకాలుగా, స్థానాల మార్పుతో బిగించసాగింది. దురదృష్టవశాత్తూ ఒక బిడ్డ చనిపోయాడు : ఎంతో ప్రేమతో పెంచేతల్లి తనబిడ్డను పోగొట్టుకున్నప్పుడు కూడా యీమెవలె ఏడ్చి వుండదు. తనకు పోయిన డబ్బు కోసమే ఆమె భోరున ఏడ్చి వుంటుందనుకో. యీ సంగతులన్నీ తెలిసిన ప్రజలు,యీ భయంకర మాతృత్వానికి ప్రయత్నించే ఆడదెయ్యాన్ని గూర్చి హడలిపోయారు. కోపోద్రిక్తు లయ్యారు. చట్టం ఏమైనా సహాయం చేయ గలుగుతుందేమో నని ప్రయత్నించారు. కానీ చట్టం ఏ నేరాన్నీ రుజూచేయ లేకపోయింది. ఆమెకు మనశ్శాంతి నిలబడిపోయి, వ్యాపారంలో కొత్తరకం ఉత్సాహం కూడా వొచ్చిపడింది.

ఆమె బిడ్డల్లో ఎంతమంది ఇప్పుడు బతికి వున్నారో నాకు సరిగ్గా తెలియదు కాని ఆమె ఆదాయం ఏడాదికి ఐదారు వేల ఫ్రాంకులకు తక్కువలేకుండా మాత్రం వుంటుంది. ఇంకా అమ్మకంకాని ఆమె చివరి బిడ్డనే చూసేందుకు మనం ఇందాక ప్రయత్నించాం. ఆ బిడ్డను ఆమె ఎక్కువకాలం తన దగ్గర వుంచుకోదు. యీ లోకంలో వికృత మానవులమీద వ్యాపారం చేయగలిగిన వాళ్ళందరికీ ఆమె తెలుసు!"

* * *

నా స్నేహితుడు మౌనంగా వున్నాడు. ఆమెమీద అసహ్యంతోపాటు, ఆమె యీ క్షణంలో నా ఎదుటేవుంటే పీక నులిమేద్దా మన్నంత కోపం కూడా వొచ్చింది.

అన్నాను : "చుట్టూ యీ సముద్రము నీలాకాశము, యీ అందమైన పూలతోటలు ప్రకృతిలో పెరిగే అనేక సుందరజీవులు - వీటన్నిటిమధ్యా, జంతుజాలంలోకల్లా

చక్రవర్తయిన మానవుడే యీ వికృత రూపాల్ని సృష్టించేందుకు ప్రయత్నించటం ఎంత దారుణం!"

"ఆ పాఠాల్నే యీ ప్రకృతి నేర్పుతుందా? యీ ఆడవాళ్ళు - కావాలని బిగించి గర్భం కనిపించకుండా వుండేందుకని చేసే యీ సాహసాలు - కాదు ఘోరాలు! గర్భాన్ని ధరించేందుకు స్త్రీత్వమే చాలుననే న్యాయం కాకుండా, వివాహం కావాలని, అంతవరకూ బలవంతాన్నైనా ప్రకృతి వాంఛలకు లొంగకూడదని - దానికి వ్యతిరేకిస్తే సాంఘిక పతనమే శిక్షని నమ్మినంతకాలమూ - యీ అవస్థ తప్పదేమో? యీ విధంగా చేయటం వల్ల ఒకనాటికి మానవులంతా తిరిగి కోతులుగా మారాల్సి వుంటుందేమో! అందులోనూ దీన్ని వ్యాపారంగా చేసే వాళ్ళే అధికమైతే ఇంక చెప్పనక్కర్లేదు."

మధ్యలో అడ్డుతగిలి "ఐతే యీ బిడ్డలందరికీ తండ్రి...?" అన్నాను.

"నాకు తెలియదు. ఆమెకుతప్ప ఇంకెవరికీ తెలియ దనుకుంటాను. తండ్రి ఒకడో...కొంతమందో? వాళ్ళకు స్త్రీ ఐన ఆమెకన్న, ఎక్కువ సిగ్గు వుందనుకుంటాను. అందుకనే వాళ్ళు బైట పడకుండా తెరచాటునే వుండిపొయ్యారు- వాళ్ళల్లో వాళ్ళు యీ లాభాలు పంచుకుంటా రనుకుంటాను...కాని, నా అనుమానం ఏమిటంటే ఆ బిడ్డ లందరికీ ఒక్కడే తండ్రని. ఎందుకంటే - యీ లాభాల్ని ఎక్కువమందికి పంచుతే, భాగాలు తక్కువ అవుతయ్ కదా!"

❋ ❋ ❋

కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత, ఒకనాడు - నా డాక్టర్ స్నేహితుడితో సముద్రపు వొడ్డునే నడుస్తున్నాను. ఇద్దరు యువకులతో చేతులు కలిపి, ఎంతో ఆనందంగా, కులాసాగా అందమైన ఒక యువతి సముద్రపు అంచులమీద నడిచి వెళ్తూవుంది. ఆమె ఆనందాన్ని చూస్తుంటే నాకే ఆనందం కలిగింది. ఆమె డాక్టర్ వైపు చూసి చిరునవ్వు వొలకబోసింది.

మరి కొంతదూరం నడిచాక, ఒక దృశ్యం నన్నాకర్షించింది. ఒక నర్స్ పర్యవేక్షణలో ముగ్గురు పిల్లలు ఇసుకలో ఆడుకుంటున్నారు. ఆ ముగ్గురూ ఎంతో వికృతంగా చూసేందుకు భయంకరంగా, మానవ శిశువులేనా అన్నట్టు వున్నారు.

"ఇంతకు ముందు మనకు ఎదురైన - ఆ అందమైన యువతి బిడ్డలు!" అన్నాడు డాక్టర్.

"పాపం! యీ బిడ్డల్ని గూర్చిన బాధ భరించలేకనే, ఆమె తన మనస్సును వేరు విధాలుగా తిప్పుకునేందుకు ఇదంతా మరిచిపొయ్యేందుకు గాను షికారు వెళ్ళిందనుకుంటాను" అన్నాను.

డాక్టర్ అన్నాడు : "నిజమే! కాని ఆమెను 'పాపం' అని జాలి తలవ కూడదు. ఆమె చిరునవ్వు కావాలని తెప్పించుకున్నది కాదు; దానంతటదిగా, లోని దురాశ ప్రదర్శించే ఒక ఆనందాన్ని నిరూపించేదిగా సముద్రపు అలలల్లే వొచ్చిపడుతోంది...కాని ఆ జాలిని యీ బిడ్డల మీద చూపు, నిజానికి వీరే సానుభూతికి అర్హులు...ఆమె కావాలని, తన అందం, ఆకర్షణ చెడకూడదనే దురుద్దేశంతో, తన గర్భం ఇతరులెవరికీ తెలియకూడదనే దురాశతో - కాన్పు జరిగే వరకూ కూడా గర్భాన్ని బిగించి కట్టివేస్తుంది. పురుషులకు ఆకర్షణను కల్పించి డబ్బు సంపాయించేందుకని ఆమె తన ప్రాణాన్నే వొడ్డి యీ అపాయకరమైన పని చేస్తుంది...వ్యాపారం బాగా సాగేందుకు యీ బిడ్డల్ని అమ్ముకున్నా మంచి ధరకు కొనే వాళ్ళున్నారు..ఇలాటి వాళ్ళు దేశంలో చాలామంది వున్నారు!"

యీ శాపగ్రస్థ స్త్రీలను గూర్చిన ఆలోచనలు కొన్ని క్షణాలపాటు నన్ను నిశ్చేష్టుణ్ని చేసినయ్.